

PROSA-JOVES 12 A 14 ANYS

1r premi prosa joves 12-14 - 80 euros

Pseudònim: POTTER

Obra: (1090) PISCIS

Autora: PAULA SANTANA MARTÍ

PISCIS

Vaig obrir els ulls lentament, la llum em molestava i em feia mal tot el cos. Tot era molt estrany, em volia aixecar però no podia, em vaig inclinar per ajudar-me amb les mans i vaig notar que alguna cosa me les envoltava. Sentia un so agut i continu que ressonava dins la meva cavitat cranial i veus que parlaven xiuxiuejant, mentre de fons les màquines marcaven el ritme cardíac dels meus batecs. Va ser en aquell instant que vaig intuir que em trobava en un hospital. Una dona, que devia tenir uns quaranta anys, es va apropar a mi. Es feia dir Àfrica i assegurava ser la meva amiga i companya de feina. Era alta i esvelta, sota els seus ulls color mel s'agrupaven unes petites pigues que envaïen el seu rostre. Tenia un posat una mica informal i sobre el jersei gris, li queien els seus cabells color xocolata. La meva ment estava en blanc i per molt que m'esforçava i moltes voltes que li donava no aconseguia recordar com havia arribat fins allà, ni reconeixia la cara d'aquesta dona.

Tot d'una va entrar corrent i molt excitada una jove molt semblant a mi, em vaig fixar immediatament en el collaret que li penjava del coll i vaig saber del cert que pertanyia a la meva família. Em va abraçar fortament i amb dolçor i em va dir, mare. Finalment vaig comprendre que era la meva filla, però era com si no l'hagués vist des de feia molt de temps.

Uns dies després, em van donar l'alta i vam poder tornar a casa. Pel camí, per molt que buscava per tots els racons del cervell, no aconseguia recordar quin aspecte tenia, la meva llar. Vàrem passar per un camí paral·lel al passeig marítim d'una bonica platja d'aigua transparent, hi havia una dotzena de petites barques lligades al moll i gavines sobrevolant el cel blau a la vora del mar. Pocs minuts després ens trobàvem assegudes a la terrassa d'una caseta blanca, amb la meva filla.

Ella sabia que havia patit un important accident de cotxe i m'havia donat un fort cop al cap, tan gran que no la recordava, ni a ella, ni res del meu passat. No recordava qui era, de què treballava, ni tan sols la meva família i els meus amics. Però ella estava disposada a fer el que calgués per ajudar-me a

recuperar la meva memòria. Per això des del primer dia va organitzar petites sortides i activitats que em van ajudar a tornar a ser qui era.

Un diumenge a la tarda, després de dinar i un cop finalitzada la meva pel·lícula preferida, la qual em va obligar a veure per estimular la meva ment, em va portar al poble i vàrem realitzar el mateix recorregut de sempre, trepitjant els mateixos carrers, observant els mateixos aparadors, que quan la portava a l'escola de petita. Tot caminant, al capvespre, vàrem arribar a la costa i em va explicar, tal com havia fet jo feia anys, la història del far. L'any 1970, cinc anys abans que jo nasqués, el meu pare va construir aquest far, perquè els vaixells poguessin arribar al port sense problemes. Va ser tot un repte i una proesa, per ell i un honor més gran poder regalar-lo al poble. Segons la meva filla, la seva vida girava al voltant del far, guiant cada nit a totes les embarcacions fins al port i els mariners a les seves llars. Allà vaig recordar una petita part de mi i de la meva infantesa al costat dels meus pares.

Un dilluns, després d'esmorzar, em va anunciar que em portaria a un dels llocs més importants per a mi. Era el centre de rescat d'animals marítics, on jo treballava abans del terrible accident.

Dimarts plovia i munt de núvols grisos ocupaven tot el cel. Com que no podíem sortir, la meva filla va decidir intentar completar els meus rècords, d'una manera diferent. Va treure una gran carpeta de color turquesa i la va obrir per la primera pàgina. Estava plena de fotografies. Em va ensenyar full per full, imatge per imatge, a cada membre de la família i cadascun dels meus amics i amigues que m'havien acompanyat al llarg de la meva vida. Vam passar unes hores allà, i cada minut i segon que passava recordava cada vegada millor tot el que havia viscut abans de la meva amnèsia. Mentre menjàvem el nostre plat preferit em va explicar el perquè del seu nom. A part de pertànyer a l'horòscop de peixos, sempre havia estat una noia de costa i em venia de família, perquè tots els meus avantpassats havien viscut a prop i pel mar. El meu pare, per exemple, havia construït el far per al poble, la meva mare era biòloga i els meus avis tenien l'empresa de vaixells turístics, més important de la zona.

Un dia, en acabar de sopar, vam sortir per la porta del darrere de la casa, i vam baixar per unes escales de pedra que arribaven fins a la sorra humida, vàrem arribar a tocar la sorra del mar amb els peus descalços. Vàrem seure davant del mar, tot mirant les estrelles i em va sorprendre mentre obria l'objectiu d'un telescopi portàtil, per mirar el cel fosc d'aquella nit de lluna plena. Piscis no va trigar ni dos segons a distingir les constel·lacions que el firmament dibuixava amb llapis de color blanc. Em va explicar que tot el que sabia d'astronomia i que havia après de mi. De debò jo li havia explicat tot això? Em vaig preguntar. Un cop a casa, mentre tancava la finestra per anar-me'n a dormir un flaix em va envair i vaig recordar, com inconscientment, el nom de totes les constel·lacions.

Ajuntament de
Sant Just Desvern

Cada petit detall feia que la ment anés recreant totes les escenes que havia viscut i així, a poc a poc, anava unint les peces del trencaclosques que construïrien ordenadament de nou el meu passat i, alhora, també el meu futur.

Mirant l'horitzó contemplava el mar immens, pensant que durant tot aquest temps la meua filla havia heretat els meus coneixements i saviesa. Sense ella mai hauria pogut recordar el meu passat. Havia tardat dos mesos a fer-me recordar tot el que era i el que havia viscut.

Li ho devia tot, ella era el meu mar infinit, el meu far, la meua Piscis.